

uden at den er bleven ført igennem i samme Samling, og det samme vil sikkert vise sig til næste Aar. Men ligesom Administrationen maa forbeholde sig Ret til at have den fornødne Tid til at forberede Lønningslove, maa ogsaa dette Ting, før det vedtager Lønningslove, forbeholde sig Ret til i det enkelte at undersøge, om det finder Lønningerne for hver enkelt stemmende med Ret og Retfærdighed. For at vise, hvilken Urimelighed det vilde føre til, hvis man vilde følge Socialdemokraterne, behøver jeg blot at henvise til følgende. Vi have lige vedtaget Lønningslove for Ministerierne. Vi have fra alle Sider været enige om, at dette er passende Lønninger at give dem. Vi have vedtaget disse Lønninger under Hensyn til de Forhold, vi nu leve under. Men hvis Socialdemokraternes Ændringsforslag vedtages, skulle Funktionærerne i Ministerierne have midlertidige Lønningstillæg. (*K. M. Klausen*: Ja, naturligvis!) Altsaa, 14 Dage efter at de have faaet deres Lønninger forbedrede ved det Forslag, vi da vedtog, skulle de have midlertidige Lønningstillæg med en vis Procent af Lønningen! Det viser i et eneste Punkt Urimeligheden af Socialdemokraternes Forslag.

En Lov som denne kan have haft nogen Berettigelse i et Øjeblik, hvor man politisk stod saaledes, at det ikke var muligt at gennemføre Lønningslove, thi saa maatte man vedtage noget som dette, men procentvis at strø Lønningstillæg ud uden nærmere Undersøgelse, naar man har gennemført Lønningslove for 14 Dage siden, allerede nu at begynde at lave om paa dem og sige: Nu skulle I yderligere have midlertidigt Lønningstillæg, synes jeg dog er urimeligt. Ganske komisk er det ogsaa, at de eneste, der ikke skulle have Lønningstillæg, af alle dem, for hvem der ere vedtaget Lønningslove i de sidste Aar, er Premierløjtnanterne. Officerer maa ikke faa det. Parolen er dog, at alle, som ikke have 2,000 Kr. om Aaret, sulte, og derfor maa man give dem Hjælp, og det skal være øjeblikkeligt, de maa ikke vente nogle Maaneder. Jeg ved ikke, hvorfor man, naar man har Uniform paa og 2,000 Kr. om Aaret, sulter mindre end andre. Jeg synes, at de ærede Medlemmer, som stille dette Ændringsforslag, hellere skulde have ladet være at undtage Officererne, for Sult er nu en Gang noget almenmenneskeligt, og hvis det virkelig er Hensynet til, at der sultes, som skulde motivere Lønningstillæget, maa lige saa vel de, der

bære Uniform, som de, der gaa i almindelige Frakker, medtages.

Saa have vi det andet Ændringsforslag, som er tiltraadt af andre Medlemmer, bl. a. ogsaa af Højres Repræsentant i Finansudvalget. Det holder paa, at de, der hidtil ere faldne ind under Lønningstillægsloven, skulle blive under den, men de skulle have en procentvis Forhøjelse. Man siger, at dette er ikke økonomisk uoverkommeligt, og derfor bør Regeringen gaa ind paa det. Nej, det er ikke økonomisk uoverkommeligt, men det vil medføre, at en Række Urimeligheder, som allerede eksistere, blive endnu grellere, at vi give dem endnu et Plus.

Lad os se, hvem det i det væsentlige er, der endnu have det midlertidige Lønningstillæg. Det er Folk, hvis Lønninger ikke fastsættes hverken paa Finansloven eller paa nogen Lønningslov, men rent administrativt. Lad mig nævne f. Eks. det kgl. Teaters Funktionærer, Hærens civile Arbejdere, de ministerielle Fyrbødere, Opsynsmænd osv. omkring i de mest forskelligartede Stillinger. Alle Vegne fra i hele Landet, fra Institutioner, som man til Hverdagsbrug kun meget lidt tænker paa, melder der sig Folk, som ere administrativt ansatte, og hvis Løn bestemmes administrativt, hvad enten det er Dagløn eller Ugeløn, Folk, hvis Løn Rigsdagen aldrig har haft og heller aldrig faar Anledning til at beskæftige sig med. Det vil være dem, som for en væsentlig Del oppebære Resten af det midlertidige Lønningstillæg, saaledes som det nu kommer til at foreligge.

Hvis det er saaledes, at en Arbejdsmand under en eller anden underordnet Administrationsgren har for lidt i Løn, er det eneste rimelige, at den vedkommende Administration giver ham noget mere i Løn.

Hvis der f. Eks. er Arbejdsmand, lad mig sige ved den grønlandske Handel, der have haft 3 Kr. 50 Øre om Dagen, og man finder, at det er for lidt, er det jo rimeligt, at man giver dem noget mere i Dagløn. Det kan ogsaa lade sig gøre, og hvis der bliver stillet Forslag derom, vil man ikke modsætte sig det. For en stor Dels Vedkommende kunne de underordnede administrative Autoriteter gøre det, uden at der behøves forøget Bevilling, ja, endog uden at der behøves overordnet Myndigheds Samtykke. Altsaa, disse Mennesker, som vi her ad Lovens Vej ville give Lønningstillæg, ere Folk, paa hvis Lønninger vi slet ingen Indflydelse have,